

Cartea lui Ioael și Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea Laodiceană - Numărul douăzeci și trei

Jeff Pippenger

2026-01-04

Numărul douăzeci și trei

În articolul douăzeci și doi am scris: „Apoi, în capitolul unsprezece, genealogia poporului ales este reprezentată prin zece nume, de la Sem la Avram. Capitolul unsprezece este istoria turnului Babel, dar și genealogia poporului ales, astfel cum este reprezentat de Avraam. Capitolul unsprezece introduce un popor ales care urma să intre într-un legământ întretit cu Dumnezeu. Al treilea și ultimul pas a fost jertfirea lui Isaac în capitolul douăzeci și doi. Capitolul «unsprezece» este începutul alfa, iar capitolul «douăzeci și doi» este sfârșitul omega. Credința necesară pentru a auzi glasul lui Dumnezeu în semnificația numelor nu este diferită de credința necesară pentru a auzi glasul Său în numerotarea Cuvântului Său.”

თავი მეთერთმეტე წარმოადგენს კენის აღთქმას და აბელის აღთქმას. წლების განმავლობაში არაერთხელ გვიჩვენებია, რომ ბაბილონის კომუკის წინასწარმეტყველური მახასიათებლები ყალბ აღთქმას განასახიერებს. წარღვნის შემდეგ მოხდა განგებულებათა შეცვლა: წარღვნამდე თაყვანისცემა ედემის კარიბჭესთან აღსრულებოდა, ხოლო წარღვნის შემდეგ თაყვანისცემა სამსხვერპლოზე უნდა აღსრულებულიყო. სამსხვერპლოს განსაზღვრული ბიბლიური მოთხოვნები ჰქონდა. იგი ბუნებრივი ქვისგან უნდა აღმართულიყო, ისე, რომ ქვას ადამიანური ჩამოქნა ან კვეთა არ შეეხებოდა. იგი ქვაზე ქვა უნდა ყოფილიყო დაწყობილი, ყოველგვარი დულაბის გარეშე.

Scopul turnului a fost acela de a face un nume cetei lui Nimrod, lucru care reprezintă caracterul. În turn vedem omul încercând să se mântuiască pe sine și să se înalțe pe sine ca dumnezeii cerului. Turnul este un simbol al unei biserici care crede că se poate mântui pe sine și care crede că trebuie să fie înălțată, așa cum fac cei zece împărați în Psalmul 83, când înalță capul papal în confederația rea a profeției biblice, care are loc la legea duminicală.

O Cântare sau un Psalm al lui Asaf. Dumnezeu, nu tăcea; nu-Ți ține pacea și nu rămâne nemișcat, Dumnezeu. Căci iată, vrăjmașii Țăi fac zarvă, iar cei ce Te urăsc își înalță capul. Psalmii 83:1, 2.

Lumea tocmai fusese nimicită prin potopul lui Noe, iar motivul pentru care Dumnezeu a adus la cunoștință încheierea timpului de probă pentru lumea antediluviană a fost că gândurile omului ajunseseră necurmat rele. Biblia vorbește despre unitate în diferite feluri, dintre care unul este a vedea „ochi în ochi”. Pot merge oare doi împreună, dacă nu sunt învoiți?

Acum vă îndemn, fraților, în Numele Domnului nostru Isus Hristos, ca toți să spuneți același lucru și să nu fie dezbinări între voi, ci să fiți pe deplin uniți în același cuget și în aceeași judecată. 1 Corinteni 1:10.

Când Dumnezeu a încurcat limba la judecata asupra împărăției lui Nimrod, aceasta arată că, înainte de încurcarea limbii, toți erau într-o singură unitate și, prin urmare, aveau cu toții același caracter, iar acel caracter era o religie întemeiată pe faptele omenești — în contrast cu aceia din chiar același capitol care sunt reprezentați de Avraam. Sem a fost un suflet credincios în vremea lui Nimrod. Istoricii îl indică pe Sem ca fiind cel care l-a ucis pe Nimrod, puternicul răzvrătit înaintea Domnului. Ideea rămâne valabilă și fără părerile istoricilor, căci Sem este un om al legământului, care își trage sângele din Noe, un om al legământului, care își trage sângele înapoi până la Set, un alt om al legământului, care a intrat în istoria legământului pentru a-l înlocui pe fratele său Abel, care a fost un alt om al legământului, descendent direct al lui Adam.

Geneza unsprezece este marea controversă dintre Hristos și Satana, în contextul unui legământ al vieții și al unui legământ al morții. Nimrod îl reprezintă pe marele vânător înaintea Domnului, căci el reprezintă o biserică ce are mulți adepți. Avraam, prin Sem, reprezintă o biserică ce are doar puțini adepți. Sem era omul legământului când Nimrod își zidea turnul, însă cele două legăminte din capitolul unsprezece sunt reprezentate nu de Sem și Nimrod, ci de Nimrod și Avraam. Pavel identifică în mod clar această regulă profetică.

Căci acest Melhisedec, împărat al Salemului, preot al Dumnezeului Celui Preaînalt, care l-a întâmpinat pe Avraam când se întorcea de la măcelul împăraților și l-a binecuvântat; căruia Avraam i-a dat și zeciuială din toate; mai întâi, prin tâlcuire, Împărat al neprihănilor, iar după aceea și Împărat al Salemului, adică Împărat al păcii; fără tată, fără mamă, fără spiță de neam, neavând nici început al zilelor, nici sfârșit al vieții, ci fiind asemănat cu Fiul lui Dumnezeu, rămâne preot în veac. Luați seama dar cât de mare a fost omul acesta, căruia până și patriarhul Avraam i-a dat zeciuială din prada de război.

Og sannelig har de av Levis sønner, som mottar prestedømmets embete, et bud om å ta tiende av folket etter loven, det vil si av sine brødre, selv om de er utgått fra Abrahams lend:

Dar cel a cărui obârșie nu este socotită dintre ei a primit zeciuiele de la Avraam și l-a binecuvântat pe cel ce avea făgăduințele. Și, fără nici o împotrivire, cel mai mic este binecuvântat de cel mai mare. Și aici, oameni muritori primesc zeciuiele; dar acolo le primește unul despre care se mărturisește că trăiește. Și, ca să zic așa, Levi însuși, care primește zeciuiele, a plătit zeciuială în Avraam. Căci era încă în coapsele tatălui său când l-a întâmpinat Melhisedec. Evrei 7:1–10.

În subiectul lui Melhisedec se află foarte mult adevăr prezent, însă eu doar subliniez că Pavel învață în mod direct că trăsăturile profetice ale oamenilor legământului — și prin aceasta mă refer la bărbați și femei din mărturia inspirată, a căror mărturie scripturistică identifică un semn de hotar în linia profetică a legământului lui Dumnezeu cu omenirea — sunt astfel. Pavel învață că Melhisedec, care a trăit înainte ca preoția levitică să fie instituită la Sinai și, prin urmare, cu peste patru sute de ani înainte să existe o preoție levitică, a primit zeciuială de la Levi. Pentru a face parte din preoția levitică, trebuia să fii un levit care putea dovedi descendența sa de sânge din Levi. Melhisedec nu putea arăta că descendența sa era din linia lui Levi, căci Levi încă nu se născuse.

Linia prorociei care reprezintă legământul lui Dumnezeu cu Adam și Eva este, de fapt, alcătuită din două legăminte. Primul a fost un legământ al vieții, cu o încercare simplă. După cădere și după eșecul acestei încercări, următorul legământ a inclus sângele unui miel pentru a asigura îmbrăcăminte. Apoi a urmat legământul lui Dumnezeu cu omenirea, reprezentat prin curcubeu, Noe și închinarea la altar. Apoi a urmat Geneza unsprezece, unde a început legământul lui Dumnezeu cu un popor ales, care avea să fie numit evrei. În fiecare dintre aceste relatări, personajele biblice sunt bărbați sau femei ai legământului.

În Geneza unsprezece este prezentat începutul legământului vieții cu un popor ales, și este prezentat chiar acolo unde Nimrod stabilește legământul morții, reprezentat prin cărămizile și mortarul, care erau contrafacerea stâncilor necioplite și a lipsei de mortar reprezentate de altar. Sora White ne spune că altarul Îl reprezintă pe Hristos; astfel, religia lui Nimrod, care este o religie contrafăcută, reprezintă un Hristos contrafăcut.

Și au zis unul către altul: „Haideți să facem cărămizi și să le ardem bine.” Și au avut cărămidă în loc de piatră, iar smoală au avut în loc de mortar. Geneza 11:3.

Na ukunifanyia madhabahu ya mawe, usijenge kwa mawe yaliyochongwa; kwa maana ukiinulia juu yake chombo chako, umeitia unajisi. Kutoka 20:25.

„Suntem în pericol să amestecăm ceea ce este sacru cu ceea ce este comun. Focul sfânt de la Dumnezeu trebuie folosit în eforturile noastre. Adevăratul altar este Hristos; adevăratul foc este Duhul Sfânt. Aceasta este inspirația noastră. Numai atunci când Duhul Sfânt conduce și călăuzește un om, el este un sfătuitor sigur. Dacă ne abatem de la Dumnezeu și de la aleșii Săi pentru a întreba la altare străine, ni se va răspunde după faptele noastre.” Selected Messages, cartea 3, 300.

Între alte adevăruri, una dintre lecțiile care se desprind profetic din Geneza unsprezece este că ea reprezintă începutul unei linii profetice. Potopul lui Noe marchează o separare profetică. Când Noe a ieșit din corabie, trebuia să existe o nouă metodă de închinare, iar metoda de închinare produce întotdeauna două clase de închinători, așa cum este arătat în istoria lui Cain și Abel. Geneza unsprezece este o lume nouă, cu o istorie de început care devine istoria fundamentală a istoriei de încheiere, pe măsură ce poporul legământului lui Dumnezeu din zilele de pe urmă îi cheamă pe lucrătorii ceasului al unsprezecelea să iasă din Babilon în timpul crizei legii duminicale. Nimrod este omul fărădelegii în timpul crizei legii duminicale, iar Sem, care este Avraam, este omul lui Dumnezeu în chiar aceeași criză. Împrăștierea și încurcarea limbilor din Geneza unsprezece au început curând după ce Noe a ieșit din corabie. Tema capitolului unsprezece este cea a celor două legăminte, iar istoria ajunge la concluzia ei când al treilea pas al legământului avraamic este prezentat în capitolul douăzeci și doi.

Capitolul unsprezece este istoria alfa a liniei lui Avraam, care ajunge la istoria omega în capitolul douăzeci și doi. Istoria de la început a Babelului lui Nimrod și istoria de la sfârșit a aducerii lui Isaac, amândouă reprezintă judecata finală asupra omenirii. Linia începe la turnul lui Nimrod și se extinde până la aducerea lui Isaac, iar linia culminează în două jertfe opuse. Jertfa lui Nimrod primește judecata executivă a lui Dumnezeu, iar judecata lui Avraam primește binecuvântarea lui

Dumnezeu. Nimrod este alfa capitolului unsprezece, iar Avraam este omega capitolului douăzeci și doi. Omega este întotdeauna mai mare, cel puțin de douăzeci și două de ori, potrivit alfabetului ebraic, iar puterea manifestată în încurcarea limbilor și împrăștierea neamurilor pretutindeni a fost cu mult întrecută de puterea crucii. Turnul lui Nimrod reprezintă Turnurile Gemene din 11 septembrie, iar aducerea lui Isaac reprezintă legea duminicală.

Linia legământului cu un popor ales începe cu simbolul numărului unsprezece și se încheie cu simbolul numărului douăzeci și doi. Linia se încheie la închiderea timpului de probă în istoria alfa a lui Nimrod și, de asemenea, în istoria omega a lui Avraam. Chiar istoria lui Nimrod și a lui Avraam este prezentată în prima carte a Bibliei și este așezată în contextul adunării rămășițelor după distrugerea foarte recentă a potopului lui Noe. În prima carte a Bibliei, ilustrarea celor două legăminte oferă doi martori care înfățișează închiderea timpului de probă pe linia de la capitolul unsprezece până la douăzeci și doi.

Cine este nedrept să fie nedrept și mai departe; cine este întinat să se întineze și mai departe; cine este neprihănit să trăiască și mai departe în neprihănire; și cine este sfânt să se sfințească și mai departe. Apocalipsa 22:11.

ნიმროდი კვლავ უსამართლო და უწმინდურია, ხოლო აბრაამი კვლავ მართალი და წმიდაა, როგორც ეს გამოვლენილია დაბადების 11–22-ის ალფაში, და აგრეთვე გამოცხადების 22:11-ის ომეგაში. მაღლის ჟამის დახურვამდე უშუალოდ, მე-10 მუხლში გამოცხადდება განჩინება, რომ არ დაიბეჭდოს ამ წიგნის წინასწარმეტყველების სიტყვები. მაღლის ჟამის დახურვამდე უშუალოდ, მომდევნო მუხლში, გამოცხადებაში უნდა იყოს წინასწარმეტყველება, რომელიც უნდა გაიხსნას. მეთერთმეტე მუხლიდან ორი მუხლით შემდეგ, ქრისტე იძლევა გასაღებს, რათა გაიხსნას ის წინასწარმეტყველება.

Și mi-a zis: „Să nu pecetluiești cuvintele prorociei din cartea aceasta, căci vremea este aproape. Cine este nedrept, să fie nedrept și mai departe; cine este întinat, să se întineze și mai departe; și cine este drept, să facă dreptate și mai departe; și cine este sfânt, să se sfințească și mai departe. Și iată, Eu vin curând; și răsplata Mea este cu Mine, ca să dau fiecăruia după cum va fi lucrarea lui.”

Eu sunt Alfa și Omega, începutul și sfârșitul, cel dintâi și cel de pe urmă. Apocalipsa 22:10–13.

Capitolul douăzeci și doi este capitolul omega al întregii Biblii, iar cheia pentru deschiderea profeției pecetluite din Apocalipsa este principiul pe care Hristos l-a identificat mai presus de toate celelalte în capitolul întâi al Apocalipsei. Capitolul întâi este prima literă a alfabetului ebraic, iar capitolul douăzeci și doi este ultima. În versetele nouă până la unsprezece din capitolul întâi, Ioan se prezintă și îl identifică pe Hristos ca Alfa și Omega.

Eu, João, que também sou vosso irmão e companheiro na tribulação, e no reino e na paciência de Jesus Cristo, estava na ilha chamada Patmos, por causa da palavra de Deus e do testemunho de Jesus Cristo. Eu fui arrebatado em espírito no dia do Senhor, e ouvi por detrás de mim uma grande voz, como de trombeta, que dizia: Eu sou o Alfa e o Ômega, o primeiro e o último; e: O que vês, escreve-o num livro e envia-o às sete igrejas que estão na Ásia: a Éfeso, e a Esmirna, e

a Pérgamo, e a Tiatira, e a Sardes, e a Filadélfia, e a Laodiceia. Apocalipse 1:9-11.

În versetul unsprezece, Ioan se află în Patmos, dar în versetul doisprezece se întoarce și, de acolo înainte, se află în sanctuarul ceresc. Astfel, în versetele 9/11, găsim mărturia lui Ioan, care Îl identifică pe Isus ca Alfa și Omega, lucru pe care Isus Însuși îl afirmase deja despre Sine în versetul 8:

Eu sunt Alfa și Omega, începutul și sfârșitul, zice Domnul, Cel ce este, Cel ce era și Cel ce vine, Cel Atotputernic. Apocalipsa 1:8.

În versetul opt, Ioan scrie ceea ce L-a auzit pe Hristos spunând despre Sine. În versetele nouă până la unsprezece, Ioan este cel care vorbește despre sine însuși. Aceasta reprezintă doi martori în primele unsprezece versete, care Îl identifică pe Hristos ca Alfa și Omega. Versetele nouă până la unsprezece constituie propria lor unitate de gândire. Deși sunt legate de întregul capitol, în aceste versete Ioan vorbește despre sine însuși, pe când, în versetele patru până la opt, Ioan vorbește în numele Dumnezeirii către bisericile Sale. Versetul patru începe o unitate de gândire care se încheie în versetul opt. Acest lucru este recunoscut prin caracteristicile introductive ale lui Hristos, Cel ce era și este și urmează să vină, fiind identificat în versetul patru și apoi din nou în versetul opt.

Ioan către cele șapte biserici care sunt în Asia: Har vouă și pace de la Cel ce este, Cel ce era și Cel ce vine; și de la cele șapte Duhuri care sunt înaintea tronului Său; și de la Isus Hristos, care este martorul credincios, Cel întâi născut dintre cei morți și Domnul împăraților pământului. A Celui ce ne-a iubit și ne-a spălat de păcatele noastre în însuși sângele Său, și ne-a făcut împărați și preoți pentru Dumnezeu și Tatăl Său, a Lui să fie slava și stăpânirea în vecii vecilor. Amin. Iată, El vine cu norii; și orice ochi Îl va vedea, chiar și cei ce L-au străpuns; și toate semințiile pământului se vor tângui din pricina Lui. Da, Amin.

Eu sunt Alfa și Omega, începutul și sfârșitul, zice Domnul, Cel ce este, și Cel ce era, și Cel ce vine, Cel Atotputernic. Apocalipsa 1:4-8.

Primele trei versete ale capitolului unu prezintă descoperirea lui Isus Hristos, care este desigilată chiar înainte ca timpul de probă să se încheie, căci versetul trei spune: „vremea este aproape”. „Vremea este aproape” este formularea identică din versetul zece al capitolului douăzeci și doi, care spune: „să nu pecetluiești cuvintele prorociei din cartea aceasta, căci vremea este aproape”. Prorocia care este desigilată este Descoperirea lui Isus Hristos.

Versetul patru începe desigilarea, iar versetul patru începe cu mărturia lui Ioan: „Eu, Ioan”, iar apoi, în versetul opt, Hristos este Cel care Se identifică pe Sine. Un martor omenesc în primul dintre cele cinci versete și un martor divin la sfârșit. Versetul patru Îl identifică pe Tatăl ceresc drept Cel care „este, și care era, și care vine”. Versetul opt Îl identifică pe Hristos drept Cel care „este, și care era, și care vine”.

نامز رد ، رخآ و لّوا ناون عهب ، حیس م . تس ا اگمّ و افلا لّوا ، حیس م یسی ع هفش اکم ی امرم ن دوش گ دی لک
نامه ود ره ردپ و یسی ع هک تقیق ح نی . دوب دهاوخ زین مدن ی آ رد و مدوب متش ذگ رد دن چره ، تسه زین لاح
افلا آ و . تس ا اگمّ و افلا ناون عهب حیس م هئارا زا یرگی . دومن ، دم آ دهاوخ و تسه و دوب هک دن تسه یی ادخ
هب مک توکلم «ی امدی لک» . دوب دهاوخ زین امتنا رد و دوب ادتبا رد و ؛ تس امتنا و ادتبا ، رخآ و لّوا ، اگمّ و

٢٢:٢٢ ای عشا رد میقایلا مناش رب هک تسه زین «یدی لک» نامه، دش هداد ی پیل یف هی رصیق رد اس یلک ی اب فلای مامت ورنی ازا؛ مودوتسی ب باب ن آ ی اگم و تسا ل و اب باب، هفش اکم باتک ی افلا آ. دش هدامن ناهج ن آ زا سپ و مدحتم تالای ن ای غط رگن ای امن مهدزی سی باب. می ب ای می هفش اکم ی اب باب رد ار یربع ی فرعم ار تقیق ح نامه مودوتسی ب باب و دن کبیم هی ارا اگم و افلا آ ن اون عوب ار ح ی سم ل و اب باب. تسا و مهدزی سی، ل و اب باب. تسا ه دش رکذ ل و اب باب رد هک ی ای ارم ن دوش گ اب دنوی پ رد آم، دی امن می دن هدی ملی کشت ار «تقیق ح» هژ او مه اب هک دن تسه یربع فرح هس رگن ای امن مودوتسی ب

În capitolul douăzeci și trei din Matei, Isus rostește opt vaiuri asupra fariseilor și saducheilor. În ultimul verset al capitolului douăzeci și doi, interacțiunea lui Hristos cu iudeii certăreți s-a încheiat cu enigma lui David, o enigmă care poate fi dezlegată numai dacă înțelegeți principiul alfa și omega.

În timp ce fariseii erau adunați laolaltă, Isus i-a întrebat, zicând: Ce credeți despre Hristos? Al cui fiu este?

Îi zic: Fiul lui David.

El le zice: „Cum dar David, în Duhul, Îl numește Domn, zicând: «Domnul a zis Domnului meu: Șezi la dreapta Mea, până voi pune pe vrăjmașii Tăi așternut picioarelor Tale»? Dacă deci David Îl numește Domn, cum este El fiul lui?»

Și nimeni nu i-a putut răspunde niciun cuvânt; și din ziua aceea nimeni n-a mai îndrăznit să-I pună întrebări. Matei 22:41–46.

Concluzia capitolului douăzeci și doi identifică un reper al istoriei legământului. Ieremia abordează și el această linie a adevărului:

Cuvântul care a venit către Ieremia de la Domnul, zicând: Stai în poarta Casei Domnului și vestește acolo cuvântul acesta și spune: Ascultați cuvântul Domnului, toți cei din Iuda care intrați pe aceste porți ca să vă închinați Domnului. Așa vorbește Domnul oștirilor, Dumnezeul lui Israel: Îndreptați-vă căile și faptele, și vă voi face să locuiți în locul acesta. Nu vă încredeți în cuvinte mincinoase, zicând: Templul Domnului, Templul Domnului, Templul Domnului sunt acestea.

Бо ако заиста поправите своје путеве и своја дела; ако заиста вршите суд између човека и његовог ближњег; ако не тлачите дошљака, сироче и удовицу, и не проливате невину крв на овоме месту, нити идете за другим боговима себи на пропаст: тада ћу учинити да пребивате на овоме месту, у земљи коју дадох оцима вашим, од века и до века. Ево, ви се уздате у лажљиве речи, које не могу донети користи. Хоћете ли красти, убијати и чинити прељубу, и криво се заклињати, и кадити Валу, и ићи за другим боговима којих не знате; а онда долазити и стајати преда мноу у овоме дому, који се именом мојим назива, и говорити: Избављени смо да чинимо све ове гадости?

Je, nyumba hii, inayoitwa kwa jina langu, imekuwa pango la wanyang'anyi machoni penu? Tazameni, hata mimi nimeliona hili, asema Bwana. Bali enendeni sasa mpaka mahali pangu palipokuwa Shilo, nilipoweka jina langu hapo kwanza, mkatazame nilivyolitenda kwa sababu ya uovu wa watu wangu Israeli.

I ara, náir go ndearna sibh na hoibreacha seo go léir, a deir an Tiarna, agus gur labhair mé libh, ag éirí go moch agus ag labhairt, ach níor éist sibh; agus gur ghlaigh mé oraibh, ach níor fhreagair sibh; dá bhrí sin déanfaidh mé leis an teach seo, ar a ngairtear m'ainm, ina gcuireann sibh bhur muinín, agus leis an áit a thug mé daoibhse agus do bhur n-aithreacha, mar a rinne mé le Síló. Agus caithfidh mé amach as mo radharc sibh, mar a chaith mé amach bhur ndeartháireacha go léir, eadhon síol uile Ephraim. Dá bhrí sin ná déan thusa guí ar son an phobail seo, ná ardaigh caoin ná paidir ar a son, ná déan idirghuí liom: óir ní éistfidh mé leat. Irimia 7:1–16.

Ieremia a fost înștiințat să nu se roage pentru Israelul de odinioară, căci ajunseseră la un punct dincolo de care nu mai exista întoarcere, asemenea iudeilor cărtitori de la sfârșitul capitolului douăzeci și doi. Când Moise, (un om al legământului) s-a confruntat cu hotărârea lui Dumnezeu de a nimici poporul ales al legământului, Moise a mijlocit prin rugăciune. În capitolul șapte, lui Ieremia i se spune să nu se roage pentru tocmai același popor al legământului. Istoria profetică a Șilo este identificată drept dovada, rând peste rând, a faptului că Dumnezeu leapădă un popor ales al legământului atunci când păcatul lui ajunge la un punct de nerăscumpărat, așa cum este exprimat într-un singur verset.

Efraim este alipit de idoli: lăsați-l în pace. Osea 4:17.

În istoria legământului, momentul în care Dumnezeu pune capăt relației Sale de legământ constituie un reper specific. Respingerea raportului lui Iosua și Caleb, care marchează a zecea încercare, este un alt exemplu. De asemenea, câteva capitole mai târziu, lui Ieremia i se spune să nu se roage pentru poporul acesta.

De aceea, nu te ruga pentru poporul acesta și nu înălța pentru ei nici strigăt, nici rugăciune; căci nu-i voi asculta în vremea când vor striga către Mine din pricina necazului lor. Ieremia 11:14.

În capitolul șapte, vărsarea din gură a laodiceenilor la legea duminicală, așa cum este reprezentată prin simbolismul Șiloahului, identifică ceea ce El „va face” în viitorul apropiat.

De aceea voi face casei acesteia, peste care este chemat Numele Meu, în care vă puneți încrederea, și locului pe care vi l-am dat vouă și părinților voștri, așa cum am făcut lui Șilo. Și vă voi lepăda dinaintea feței Mele, cum i-am lepădat pe toți frații voștri, toată sămânța lui Efraim. De aceea, nu te ruga pentru poporul acesta, nu înălța pentru ei nici strigăt, nici rugăciune și nu mijloci înaintea Mea, căci nu te voi asculta. Ieremia 7:14–16.

În capitolul unsprezece, porunca de a nu se ruga se referă la teama care îi va cuprinde pe laodiceeni atunci când se vor afla în timpul de strâmtorare care urmează după legea duminicală. Teamă pe care o trăiesc este plasată în cadrul istoriei respingerii de către ei a legământului.

Ascultați cuvintele acestui legământ și vorbiți-le bărbaților lui Iuda și locuitorilor Ierusalimului; și spune-le:

Așa zice Domnul Dumnezeul lui Israel;

Afti i qoftë njeriut që nuk u bindet fjalëve të kësaj besëlidhjeje, të cilën ua urdhërova etërve tuaj ditën kur i nxora nga vendi i Egjiptit, nga furra e hekurt, duke thënë: Bindjuni zërit tim dhe zbatojini ato, sipas gjithçkaje që ju urdhëroj; kështu ju do të jeni populli im dhe unë do të jem Perëndia juaj, që të përmbush betimin që u kam bërë etërve tuaj, për t'ua dhënë atyre një vend ku rrjedh qumësht dhe mjaltë, siç është në këtë ditë.

Atunci am rëspuns și am zis: Așa să fie, Doamne. Atunci Domnul mi-a zis,

Vestesc toate aceste cuvinte în cetățile lui Iuda și pe ulițele Ierusalimului, zicând: Ascultați cuvintele acestui legământ și împliniți-le. Căci am mărturisit cu stăruință părinților voștri, din ziua în care i-am scos din țara Egjiptului și până în ziua aceasta, sculându-Mă dis-de-diminează și mărturisind, zicând: Ascultați glasul Meu. Dar ei n-au ascultat și nu și-au plecat urechea, ci au umblat fiecare după împietrirea inimii lui rele; de aceea voi aduce peste ei toate cuvintele acestui legământ, pe care le-am poruncit să le îplinească, dar ei nu le-au împlinit.

Iar Domnul mi-a zis: „S-a aflat o uneltire între bărbații lui Iuda și între locuitorii Ierusalimului. Ei s-au întors la nelegiuirile strămoșilor lor, care au refuzat să asculte cuvintele Mele; și au mers după alți dumnezei ca să le slujească: casa lui Israel și casa lui Iuda au rupt legământul Meu pe care l-am făcut cu părinții lor.”

Por lo tanto, así dice el Señor: He aquí, traeré sobre ellos mal del cual no podrán escapar; y aun que clamen a mí, no los escucharé. Entonces irán las ciudades de Judá y los habitantes de Jerusalén, y clamarán a los dioses a quienes ofrecen incienso; pero éstos no los salvarán en absoluto en el tiempo de su angustia. Porque según el número de tus ciudades fueron tus dioses, oh Judá; y según el número de las calles de Jerusalén habéis levantado altares a aquella cosa vergonzosa, esto es, altares para quemar incienso a Baal.

De aceea, nu te ruga pentru poporul acesta și nu înălța pentru ei nici strigăt, nici rugăciune; căci nu-i voi asculta în vremea când vor striga către Mine din pricina neazului lor. Ieremia 11:1–14.

Învierea candidaților, pentru a fi printre cei o sută patruzeci și patru de mii, este identificată în Apocalipsa 11:11; iar adunarea lor finală este identificată în Isaia 11:11; iar linia exterioară a balaurului, a fiarei și a prorocului mincinos este identificată în Daniel 11:11; judecata neghinei prin legea duminicală este identificată în Ezechiel 11:11, iar pedeapsa și teama care vin asupra fecioarelor neînțelepte sunt identificate în Ieremia 11:11.

Porunca de a nu Se ruga pentru poporul acesta este reperul profetic din ultimele versete ale capitolului douăzeci și doi din Matei, iar capitolul douăzeci și trei identifică opt vaiuri asupra adventismului. Capitolul douăzeci și trei este fie 22 octombrie 1844, fie legea duminicală. Ambele repere profetice sunt o împlinire a căsătoriei, iar căsătoria este între o mireasă și un soț, care se unesc într-un singur trup. Consummarea căsătoriei reprezintă ispășirea, sau „a-fi-una”. Omul a fost creat după chipul lui Dumnezeu, și El a creat parte bărbătească și parte femeiască. Urmașii lor sunt reprezentați prin douăzeci și trei de cromozomi de la bărbat și douăzeci și trei de la femeie. Împreună, cei patruzeci și șase de cromozomi ai lor alcătuiesc templul. Fiecare individ este un templu, căci nu știți că voi sunteți templul Domnului?

Muhernicirea căsătoriei, când cei doi devin una, este unirea a două temple de douăzeci și trei, pentru a forma un singur templu de patruzeci și șase. Hristos este Cel care zidește templul, și El Își zidește biserica drept templul feminin care trebuie să se unească cu templul Său masculin. Legătura are loc atunci când templul omenesc este unit cu Cel Divin în Locul Preasfânt al templului lui Dumnezeu. „Douăzeci și trei” este un simbol al sigilării celor o sută patruzeci și patru de mii, iar acea lucrare a început la sfârșitul profetiei de două mii trei sute de ani. Matei douăzeci și trei este rostirea sentinței împotriva adventiștilor de ziua a șaptea laodiceeni, care sunt o contrafacere a celor o sută patruzeci și patru de mii.

O sută patruzeci și patru de mii sunt al optulea care este din cei șapte și ei sunt aceia care sunt înviați în ziua a opta, și ei sunt cele opt suflete din arca lui Noe, ei sunt cei opt urmași ai lui Set, iar sigiliul de pe frunțile lor a fost preînchipuit prin circumcizie, care era săvârșită în ziua a opta. Ei sunt preoții care sunt unși pentru slujire în ziua a opta, iar rostirea a opt vaiuri asupra adventismului, în capitolul douăzeci și trei, este o rostire împotriva contrafacerii optului.

Proclamarea vaiului asupra fecioarelor nechibzuite este precedată de pecetluirea poporului lui Dumnezeu în ultimul verset al capitolului douăzeci și doi. Capitolul douăzeci și doi se aliniaza cu capitolul douăzeci și doi din Geneza, căci prima carte a Vechiului Testament prefigurează prima carte a Noului Testament. În inima liniei profetice din Matei unsprezece până la capitolul douăzeci și doi, reprezentând douăsprezece capitole, iar al șaselea dintre aceste douăsprezece capitole este capitolul șaisprezece, unde numele lui Simon Barjona a fost schimbat în Petru.

Uti ție îți spun: tu ești Petru și pe această piatră voi zidi biserica Mea, iar porțile iadului nu o vor birui. Matei 16:18.

În Matei capitolele unsprezece până la douăzeci și doi sunt 459 de versete. Versetul din mijloc este versetul șaptesprezece din capitolul șaisprezece, dar acest verset nu poate fi despărțit de versetele optsprezece și nouăsprezece, căci ele alcătuiesc o singură afirmație.

Iar Iisus, răspunzând, i-a zis: Ferice de tine, Simone, fiul lui Iona; fiindcă nu carnea și sângele ți-au descoperit lucrul acesta, ci Tatăl Meu care este în ceruri. Și Eu îți spun: tu ești Petru, și pe această piatră Îmi voi zidi Biserica; și porțile Locuinței morților nu o vor birui. Îți voi da cheile Împărăției cerurilor: și orice vei lega pe pământ va fi legat în ceruri; și orice vei dezlega pe pământ va fi dezlegat în ceruri. Matei 16:17–19.

Centrul însuși al capitolelor unsprezece până la douăzeci și doi este declarația fundamentală de legământ pentru creștinism. În acea declarație, numele lui Simon este schimbat în Petru, care; atunci când aplicați poziția numerică pe care o are fiecare literă a limbii engleze; astfel încât „a” este unu, iar „z” este douăzeci și șase — descoperiți că „p” este 16, „e” este 5, iar „t” este 20, și încă un „e” este 5, iar „r” este 18. Când înmulțiți $16 \times 5 \times 20 \times 5 \times 18$, rezultatul este 144.000, iar referința la schimbarea numelui lui Petru, simbol al relației de legământ, se găsește în capitolul 16, versetul 18, iar prima literă din Peter este numărul 16, iar ultima literă este numărul 18. Toate acestea se află în centrul a douăsprezece capitole care încep cu simbolul lui unsprezece și se încheie cu simbolul lui douăzeci și doi.

Acea linie se găsește și în capitolele unsprezece până la douăzeci și doi din Geneza, iar în acea linie sunt 305 versete, ceea ce identifică capitolul șaptesprezece și versetul unsprezece ca fiind centrul acelei linii. Acea linie de douăsprezece capitole din prima carte a Vechiului Testament identifică legământul cu Avraam și reprezintă linia alfa care întâlnește linia omega, în aceleași capitole ale primei cărți a Noului Testament. Centrul liniei omega din Matei este punctul culminant al relației de legământ a celor o sută patruzeci și patru de mii, care sunt semnul legământului ce este înălțat la legea duminicală. Versetul central al liniei din Geneza identifică nu numai versetul central, ci și al doilea, sau pasul de mijloc, al întreitului legământ cu Avraam, și, tot atât de semnificativ, semnul legământului.

Veți tăia împrejur carnea prepuțului vostru; și acesta va fi un semn al legământului dintre Mine și voi. Geneza 17:11.

Vom continua aceste lucruri în articolul următor.

„Apoi, în timp ce îndepărta praful și gunoaiile, giuvaerurile false și moneda contrafăcută s-au ridicat toate și au ieșit pe fereastră ca un nor, iar vântul le-a purtat departe. În învălmășeală mi-am închis ochii pentru o clipă; când i-am deschis, gunoaiile dispăruseră cu desăvârșire. Giuvaerurile prețioase, diamantele, monedele de aur și de argint zăceau risipite din belșug în toată încăperea.”

„Apoi a așezat pe masă o casetă, mult mai mare și mai frumoasă decât cea dintâi, și a adunat bijuteriile, diamantele, monedele, cu mâinile pline, și le-a aruncat în casetă, până când nu a mai rămas niciuna, deși unele dintre diamante nu erau mai mari decât vârful unui ac.”

„Apoi m-a chemat să „vin și să văd”.”

„Am privit în sicriaș, dar ochii mei au fost orbiți de priveliște. Ele străluceau de zece ori mai mult decât slava lor de mai înainte. Am crezut că fuseseră frecate în nisip de picioarele acelor persoane nelegiuite care le împrăștiaseră și le călcașeră în țărână. Erau așezate într-o rânduială frumoasă în sicriaș, fiecare la locul ei, fără să se vadă vreo osteneală a omului care le aruncase înăuntru. Am strigat de bucurie, și acel strigăt m-a trezit.” Early Writings, 83.

„Puneți venirea Domnului prea departe în viitor. Am văzut că ploaia târzie venea [la fel de] pe neașteptate ca strigătul de la miezul nopții și cu o putere de zece ori mai mare.” Spalding and Magan, 5.

Iar în toate lucrurile privitoare la înțelepciune și pricepere, despre care împăratul îi întreba, i-a găsit de zece ori mai buni decât toți vrăjitorii și astrologii care erau în toată împărăția lui. Daniel 1:20.